

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„Maar het woord des Heeren blijft in der eeuwigheid; en dit is het woord, dat onder u verkondigd is”.

1 PETRUS 1 : 25.

No. 8. 15 April.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	6e Jaargang 1901.

Zaligheid voor de Levenden en de Dooden.

Redevoering door Onderling CHARLES W. PENROSE, gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City, 19 Augustus 1900.

Vervolg van bladzij 100.

Dat er een overvloed van dwaling in de „christelijke“ wereld is, zoowel als een gedeeltelijke waarheid, zal zeer duidelijk wezen voor een iegelijk, die den toestand van de menschheid in den tegenwoordigen tijd onderzocht heeft, daar deze menigvuldige sekten en genootschappen in tegenspraak met elkander zijn. Zij vereenigen zich niet — dan alleen bij buitengewone gelegenheden, wanneer zij te zamen komen, om de „Mormonen“ aan te klagen — in dit vraagstuk kunnen zij zich somtijds vereenigen. De geest van verdeeldheid, twist en strijd bestaat zoowel onder menschen welke Christenen genaamd worden, als onder hen die heidenen genoemd worden. Dit feit alleen toont duidelijk aan, dat er veel dwaling in het zogenoemde Christendom bestaat. Dit komt omdat die verschillende stelsels door de menschen uitgedacht, gevestigd zijn geworden. Het mogen goede menschen zijn geweest welke deze sekten grondden — ik wensch deze zaak niet te beoordeelen; dit is voor den Eeuwigen Rechter — doch deze sekten zijn van den mensch afkomstig. Deze mannen mogen de Schriften onderzocht hebben en sommige ideeën daarvan gemaakt hebben; en zij mogen wellicht deze verschillende stelsels met hunne oprechte ideeën gegrond hebben, denkende in alle oprechtheid dat zij juist waren. Doch oprechtheid is op zichzelf geen voldoende bewijs van waarheid. De heiden is juist zoo oprecht in zijne aanbidding van afgoden, als de „christen“ in zijne verschillende wijze van vereering der

godheid is. En voorzeker, de heiligen der laatste dagen hebben, zoowel voor de wereld als voor de hemelen, hunne oprechtheid bewezen. De Ouderlingen van deze Kerk welke in de wereld gaan om het Evangelie, zooals zij het verstaan, bekend te maken, bewijzen hunne oprechtheid. Nochtans willen onze christenvrienden hen niet als christenen erkennen, en evenmin gelooven dat zij juist zijn. Zij gaan uit zonder buidel of male, zonder loon of belooning. Zij worden niet voor hun werk betaald. Zij offeren gewillig het genoegen van hun tehuis op en verlaten hun geliefden om in een onvriendelijke wereld vervolging, laster en somtijds gevangenschap, slagen en dood tegemoet te gaan. Waarvoor? Om datgene bekend te maken, dat zij in hun hart weten dat de waarheid is. Zij zijn oprecht genoeg doch dit is geen bewijs dat zij juist zijn. Onze christenvrienden zullen dit erkennen. Aan de andere kant, de oprechtheid welke onder de verschillende „christen“-sekten door hunne leden, en hun leeraars welke hen onderwijzen, tentoongesteld wordt, is van zichzelf geen bewijs dat zij juist zijn of de waarheid bezitten. Doch het feit dat zij verdeeld en met elkander in strijd zijn, is een bewijs dat er een groot gedeelte van dwaling onder hen bestaat.

Nu datgene wat van God komt is de waarheid. Indien Jezus Christus een kerk op aarde heeft, welke onder zijn bestuur en inspiratie is, welke mannen bezit welke Hij aangewezen heeft, welke door zijn woord gezonden zijn en welke goddelijke autoriteit bezitten om in den naam van den Vader en den Zoon en den Heiligen Geest te bedienen, die Kerk zal de waarheid bezitten. Het zal geen dwaling met hetzelfde vermengd bezitten, omdat zij door Christus zelf zal bestuurd worden, daar zij zijne kerk is. Mannen mogen een kerkgenootschap vestigen en het de Kerk van Christus noemen, doch dit maakt het niet zijne kerk; het is de kerk van die mannen welke haar organiseerde. Indien John Wesley — een goed man, gelijk ik met mijn geheele hart geloof, en tevens een groot en machtig man, welke een groot en goed werk op de aarde deed — een godsdienstig genootschap organiseerde en het de Kerk van Christus noemde, dit maakt het Zijne Kerk niet, en het is niets meer dan de kerk van John Wesley. Indien andere goede mannen te zamen komen en met leerstelsels overeenkomen en een godsdienstig genootschap organiseeren, zoo is dat genootschap het hunne. Het is niet van God, tenzij Hij het beval, openbaarde en aannam.

Ik denk dat deze eenvoudige gedachten door deze vergadering en elk redelijk persoon aangenomen zullen worden.

Indien Jezus Christus in de eerste eeuw een kerk op aarde had, zoo was het die Kerk welke Hij vestigde. Er zijn bewijzen dat Hij een Kerk vestigde. Door het lezen van het Nieuwe Testament is het zeer duidelijk dat Hij haar zelf organiseerde, daarom was het Zijne kerk. Hij plaatste in dezelve „apostelen, profeten, evangelisten, herders en leeraars (gelijk wij in het vierde hoofdstuk van Epheze lezen) voor de volmaking der heiligen, voor het

werk der bediening, voor de opbouw van het lichaam van Christus; totdat wij allen zullen gekomen zijn tot de eenigheid des geloofs en tot de kennis van den Zoon van God.

Deze mannen werden uitgezonden zonder buidel en male om het Evangelie te prediken. Het was hen bevolen: „gaat in de geheele wereld en predikt dit Evangelie aan alle creaturen.” En de grondbeginselen welke zij bekend maakten, waren grondbeginselen van Jezus Christus. Het plan der zaligheid dat zij mededeelden, was goddelijk. Het was niet van henzelfen. Als Paulus tot de heidenen en Petrus tot de Joden predikten, zoo was het hetzelfde Evangelie, dezelfde leer, door denzelfden Geest. Het volk welke hun woord ontvingen en zich van hun zonden bekeerden, geloovende in den Heer Jezus Christus, werden allen door een geest, tot een lichaam gedoopt. Daar was slechts een lichaam, geen verschil hoe vele leden zich in dezelve bevonden; daar was slechts eene kerk, het Evangelie was één, de God welke zij aanbaden was één, de Zaligmaker was één. Daar was „één Heer, één geloof, één doop, één God en Vader van allen”, en het pad dat zij bewandelden was dat pad, hetwelk door Christus zelf aangeduid was, welke zeide: „Want wijd is de poort en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan; want de poort is eng, en de weg is nauw die tot het leven leidt en weinigen zijn er, die denzelfden vinden.”

De mannen welke de Heere in zijn Kerk plaatste, hadden het woord des Heeren, God openbaarde zichzelfe aan hen. Jezus Christus manifesteerde zichzelfe aan hen. Want dit is een van de eigenschappen der Kerk: het was in verbinding met haar goddelijken stichter. De geest welke van den hemel nederkwam was in die mannen; en niet alleen in die mannen, doch ook in het geheele lichaam der Kerk. Het geheele lichaam werd door hetzelfde beziel, door hetzelfde geleid en door hetzelfde geïnspireerd. Daarom was de waarheid in de Kerk. Doch daar kwam een groote verandering toen de apostelen omgebracht waren. Duisternis verspreidde zich gelijk een vloed en overdekte de aarde, gelijk de profeet van ouds voorzag, toen hij zeide: „duisternis zou de aarde bedekken en donkerheid de volken.” En vanwege die duisternis welke zich over de aarde verspreid heeft, is de toestand ontstaan, waarin de christenwereld zich thans bevindt.

Nu, in deze eeuw van de wereld, ik herhaal het, heeft het, onzen hemelschen Vader weder behaagd, zichzelfe wederom te openbaren. Hoor het! O, gij volk! Zoo zeker als de zon aan de hemelen schijnt, zoo zeker als wij ons deze namiddag in dezen tabernakel bevinden, de machtige God, de Heer zelf heeft gesproken en „roept de aarde van den opgang der zon tot aan de ondergang van dezelve. Zijn woord tot alle menschen is, dat het Evangelie in zijn reinheid hersteld is geworden. Zijn Kerk is op aarde wederom onder zijn bestuur gevestigd geworden: Apostelen, Profeten, Evangelisten, Herders en Leeraars zijn wederom begiftigd geworden met den Geest welke van God komt, en een iegelijk

welke hun getuigenis ontvangt en gehoorzaam aan het Evangelie zijn, worden door één geest tot één lichaam gedoopt, hetzij zij Jood of heiden, gebonden of vrij zijn, zij worden allen deelnemers gemaakt van eenen Geest. Dit Evangelie en de bekendmaking daarvan is tot de geheele wereld, tot elk kreatuur. Dit is het gebod van God tot Zijne dienstknechten in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. En alle volken zullen het geluid daarvan hooren, het maakt geen verschil hoe hetzelfde ook wordt tegengestaan. De Ouderlingen van deze Kerk, uitgaande als de dienstknechten Gods van ouds deden, zijn bekleed met denzelfden autoriteit, dezelfde macht en hetzelfde recht om in den naam van den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest te bedienen. En het woord van Christus is tot hen gelijk het was tot de vroegere apostelen: „Hij welke u ontvangt, ontvangt mij, en hij welke mij ontvangt, ontvangt dengene welke mij gezonden heeft. En hij welke u verwerpt, verwerpt dengene die mij gezonden heeft” Het woord van den Heere tot alle menschen over de geheele aarde is, om zich van hunne goddeloosheid, van hun bedorvenheid, van hun valsche leeringen, van zich neder te buigen voor datgene wat geen God is, van de gedachten en ideeën van menschen, welke in de wereld gepredikt zijn geworden voor de leeringen van Christus, af te wenden, tot hun God, hun Eeuwigen Vader, in ootmoedigheid en verslagenheid weder te keeren, zich bekeerende van hunnen zonden, dezelve beleidende en verzakende.

Dit is een bedorven eeuw. De wereld is vol van boosheid. Dit moege een overdreven uitdrukking geacht worden, want daar is zonder twijfel veel goeds zoowel als kwaads in de wereld, doch ik meen daarmede te zeggen, dat het kwade overal overvloedig is. Neemt uwe christelijke steden — die welke de meeste kerken en kapellen aan den christelijken eeredienst hebben toegewijd — zonden, bedorvenheid, ondeugd en boosheid welke niet genoemd kunnen worden, zijn in overvloed in hen. Het woord des Heeren is tot alle menschen, dat zij zich bekeeren en zich van de ongerechtigheid afwenden en tot den Heer komen opdat zij behouden worden. Dit Evangelie zal tot elke natie, taal en volk gepredikt worden. De hindernissen welke thans den vooruitgang van de dienstknechten van God in den weg zijn, zullen verbroken worden. Oorlog, plagen, pestilentie, hongersnood, aardbevingen, het verwoestende vuur, cyclonen en de wervelwind zullen middelen in de handen van een beleedigde Godheid zijn, om den weg tot het verspreiden van het Evangelie van Christus te openen. Natiën welke thans in de duisternis zitten zullen het hooren: de christennatiën zullen het hooren; want het woord des Heeren is zoowel tot den priester als tot het volk, tot den koning zoowel als tot den landman, tot diegenen in hooge plaatsen zoowel als tot die welke in het slijk of vuil der aarde kruipen of onder de oppervlakte derzelve arbeiden. Tot alle menschen waar zij zich bevinden moet dit Evangelie gaan. Die natiën waar het thans onmogelijk is dit Evangelie vrijelijk te prediken, zullen in de voorzienigheid van onzen Hemelschen Vader

zoodanig in deze snelle eeuw omvergeworpen worden, dat alle natiën zullen geopend worden en de Ouderlingen van deze Kerk zullen hetzelfde tot de uiterste deelen der aarde brengen.

Wordt vervolgd.

Natuurlijke bewijzen van de goddelijke Zending van den Profeet Joseph Smith.

Door Dr. Seymour B. Young.

Vervolg en slot van Bladzij 104.

„De nakomelingen van het land, welke overgebleven zijn, zegt de openbaring verder, zullen buitengewoon toornig worden, en zullen de heidenen kwellen met een hevige kwelling“. Ik acht dat dit vervuld werd in den strijd met de Seminolen, eveneens in de slachting van Custer nabij de Kleine Groothoorn Rivier, in Montana, ook door de vreeselijke invallen van Geronimo in Oud-Mexico en Arizona. Also door de andere overrompelingen van de aanvoeders der Apache indianen, welke zich onderscheidden in het ombrengen der blanken, langs de prairiën van Omaha tot San Francisco, over de weg, welke de emigranten bereisden vanaf het jaar 1861 tot 1876, hetwelk een aaneenschakeling van het vermoorden van emigranten en het berooven van hun wagens was, als zij naar Oregon en Californië reisden. Deze woeste hoofdlieden en aanvoeders waren over het algemeen van gedachten, dat zij voor hun eigen welzijn en voor de voortzetting van hun leven en voor dat van het volk, genoodzaakt waren, de blanken geheel uit te roeien. Natuurlijkerwijze slaagden zij daar niet in, doch dit gaf de voorspelling van den profeet ook niet te kennen; doch zij werden buitengewoon geërgerd en zij toonden op een vreeselijke wijze hun ergernis, door het vermoorden van duizenden en duizenden blanken in die gedeelten van de Vereenigde Staten.

De voorspelling, dat de heiligen van stad tot stad en van staat verdreven zouden worden en dat velen door vervolging, ziekte en lijden hun leven zouden verliezen en ten laatste naar het Rotsgebergte zouden gaan en de heiligen een groot volk zien worden, is tot in al hare bijzonderheden vervuld. De verdere voorspelling dat de stad en de staat zichzelf tegen de heiligen der laatste Dagen zouden stellen, en eindelijk dat de geheele Vereenigde Staten zich tegen de Kerk zou verklaren, is alzoo letterlijk vervuld geworden; want gedurende den laatsten grooten strijd tegen het veelvoudig huwelijk bevonden zich hoofdlijnen in al de Nieuwsbladen, Oost en West, Noord en Zuid, in groote letters, als bijvoeging van Nieuws- en Telegrafische berichten de woorden: „Het Gouvernement der Vereenigde Staten tegen de Kerk van Jezus Christus van de heiligen der laatste Dagen“.

Andere voorspellingen welke door den profeet Joseph Smith gemaakt werden en welke hun vervulling gehad hebben, zijn door

ons welbekend; en die voorspellingen welke nog niet vervuld zijnzullen tot in de kleinste bijzonderheid vervuld worden, want de Heer heeft verklaard, dat niet één woord, noch tittel of jota onvervuld zal voorbijgaan.

Een amusant voorval, hetwelk betrekking heeft op de onderzindingen van Lincoln en Douglas, terwijl zij voor de verkiezing in 1860 de verschillende Staten rondreisden, moge hier aangehaald worden. Zij kwamen beiden te Cleveland, Ohio, te zamen, en schikkingen werden voor beiden gemaakt, op denzelfden avond voor dezelfde vergadering te spreken. Douglas hield zijne rede eerst en het werd van hem gezegd, dat dit zijn voornaamste reden van zijn geheele leven was; aan het einde stond de geheele groote vergadering op, juichte hem toe en hield daarmede aan, totdat zij blijkbaar uitgeput was. De vrienden van Lincoln fluisterden, dat de Heer Lincoln nimmer in staat zou zijn, op deze bekwame en welsprekende rede van den Heer Douglas te antwoorden. Nadat het applaus bedaard en de vergadering tot rust gekomen was, stond Lincoln, in de ademlooze stilte welke volgde, op, strekte zijn lange gestalte uit, deed behoedzaam zijn linnen overjas uit, rolde het in een vaste rol te zamen, en zich omwendende gaf hij het aan een heer, welke aan het einde van het platform zat en zeide: „Hier Saulus houd mijn overjas vast, terwijl ik Stephanus steenig“.

Het effect was wondervol, de groote audientie werd wederom een jubelende, golvende massa en zoo groot was de ovatie, dat Lincoln verplicht was verscheidene minuten te wachten voordat hij gehoord kon worden, doch nu had hij eveneens de aandacht der menigte en hij wendde de energie van zijn reusachtigen geest aan de aangename taak, zijn tegenpartij te beantwoorden. Het wordt gezegd dat Lincoln in die veldtocht voor het Presidentschap nimmer een grootere rede hield, en dat vanaf dienzelfden avond hij vromer in de staatkundige wereld werd, dan de Heer Douglas, ja, dat hij hem op staatkundig gebied steenigde, want het debat van dien avond scheen het vraagstuk van de nederlaag van Stephen Douglas op te lossen.

De geschiedenis van Joseph Smith is een inspiratie en toont duidelijk aan, welk een verheven standplaats een mensch kan bereiken, welke onder de inspiratie van den Almachtige, dezelve op volgt, nimmer daarvan afdwalende, nimmer zich rechts of links wendende, doch met den moed van zijne overtuiging zich tot zijne hooge bestemming voorwaarts beweegt. Ik getuig, dat zulk een verheven karakter door Joseph den Profet werd onderhouden en dat hij in werkelijkheid was, hetgeen hij van zichzelf in profetische woorden, tot zijne broederen zeide, als de fondatie van het Nauvoo huis gelegd werd: „Ik ga gelijk een lam tot den slachter, doch mijn geweten is rein tegenover mijne medemenschen“.

Als knaap was hij boven zijne jaren leergierig en verstandig. Als jongeling ontving en aanvaardde hij verantwoordelijkheden, welke mindere geesten zouden bevreemd hebben doen zijn. In de dagen van zijne eerste mannelijkheid werd hij een leider der men-

schen. Wat gaf hem dezen invloed, deze verhevenheid? Het was omdat God hem daarvoor had uitverkoren; eveneens vanwege het feit, dat hij onwankelbaar in zijne toewijding tot datgene was, hetwelk hij dacht recht te zijn. Voor hem was tusschen recht en onrecht geen middelweg.

In hem werd gevonden een onzelfzuchtige, ongeëvenaarde ijver van een verbondsmaker, welke vereenigd was met de ridderlijkheid van een ridder der middeleeuwen. Hij was van het materiaal, waaruit martelaars zijn samengesteld. Indien de plicht het geëischt had, zou hij zich met John Rogers overgegeven hebben om verbrand te worden. De hoogste eerzucht van Joseph Smith was, de wil des Heeren te weten, en zich geheel toe te wijden om hetzelfde te volbrengen. Het was nimmer noodig om den weg van Joseph na te volgen of den afstand van zijn levensloop te meten, ten einde zijn positie vast te stellen. Wanneer eenmaal de basis van recht gevonden was, zoo kon men Joseph Smith aldaar vinden. Voor datgene wat voor hem plicht was, was hij een voortdurende vaste ster. Hij is een van diegenen waarvan de dichter zegt: „Zijn geschiedenis leeft na hen“. Komende geslachten zullen zijn naam vereeren en onder de leiders van zijn tijd zal hij als de grootste bekend zijn,

Het weefgetouw des tijds staat nimmer stil en de werkzame vingers der wevers zijn altijd wevende, om de vele draden en kleuren welke ons leven uitmaken, als tot een tapijt te spinnen. En als dat voor de oordeelkundigen en bewonderaars tentoongesteld zal worden, zoo zal er niet een van heerlijker kleuren en edeler voorbeeld gevonden worden, dan het leven van Joseph Smith den „Mormoon“ profeet. Zijne zending was inderdaad die van een groot profeet. De hoon van een godsdienstige wereld, de vervolging van enghartige ijveraars hadden bij hem niet het minste gewicht; en hij zeide terecht van zichzelf: „Ik ben gewend in diep water te zwemmen, een donkere wereld tegemoet te gaan en een bitteren onbuigzamen vijand te ontmoeten. Ik heb de Gordiaansche knoop met waarheid, diamanten waarheid doorgesneden.

Aangaande het geslacht van Nephi.

Dr. Augustus Le Plongeon, de beroemde oudheidkundige en onderzoeker, schreef onder datum van 6 Januari 1901, aan een heer in Salt Lake City (Utah). Hij gaf daarin zijn leedwezen te kennen, dat hij niet eerder dan kort voor zijn schrijven het doel vernomen had, van de expeditie van de Brigham Young Academie, tot de ontdekking van de overblijfselen der Nephieten of andere stammen van het Semietische ras in Amerika.“ Want hij zegt: „Ik zou Professor Cluff (de leider der expeditie) verteld hebben waar hij moest gaan om het voorwerp van zijn zoeken te vinden. Ten minste de „Izmalchi“-stam met baard en Semietische gelaatstreken bewoont nog steeds de plaatselijke gesteldheid in Guatemala,

genaamd Rabinæ. De naam Izmalchi heeft zijn oorsprong in die van Izmaleh -- van eene prinselijke familie -- wiens verblijf in Izmalchi was, een plaats welke in vroegere tijden van groot belang was. Men moge wellicht in Izmaleh de naam van Ismaël, een nakomeling van Abraham zien."

Degenen welke het Boek van Mormon bestudeeren, zullen voorzeker veel belang stellen in deze verklaring van dien geleerden heer. De aangehaalde namen kunnen als sterke bewijzen genomen worden, om het feit te bevestigen, dat nakomelingen van Ishmaël op het westelijk vasteland woonde; en het is gerechtelijk om te veronderstellen, dat sommige van hen, het volk van Izmalchi zijn, waarvan hier gesproken wordt. En in verbinding hiermede is het van veel nut te weten, dat er heden een stad in het noorden van Yucatan is, welke Ismaël genoemd wordt.

Deseret News.

Ontslag en Benoemingen

Ouderling Meeuwes Bakker, is van zijn werkzaamheden in Dordrecht ontslagen en benoemd om in Rotterdam werkzaam te zijn.

Ouderling Willem Alexander Koldewijn, is van zijn werkzaamheden in Amsterdam ontslagen en aangewezen om in Dordrecht werkzaam te zijn.

Ouderling Lorenzo Y. Rigby, is van zijne werkzaamheden in Rotterdam ontslagen en benoemd in Amsterdam te arbeiden.

Ouderling Albertus Bragonje, is van zijn werkzaamheden in Arnhem ontslagen en aangewezen zijn arbeid voort te zetten in de Groninger Conferentie.

Aphorismen.

Bij een nieuw hart behoort een nauw geweten.

Aan 't murmureeren komt geen eind, wacht u voor 't begin.

Wie God dient, naar het licht dat hij heeft, behoudt vrijmoedigheid tot God.

Het leven is een boek; de dwazen bladeren het vluchtig door, de wijze leest het met aandacht, omdat hij weet dat hij het maar eenmaal kan lezen.

Ed. Young.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

S. Q. CANNON, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Openbaring,

gegeven door Joseph den Ziener te Kirtland, Geauga Graafschap,
Ohio, 27 Februari 1833.

(Thans door de Kerk als gebod erkend.)

Een Woord van Wijsheid ten nutte van den Raad van Hoogepriesteren, welke te Kirtland vergaderd zijn en in de Kerk, en alsook de Heiligen in Zion.

Gezonden als een groet — niet als gebod of dwang, doch door openbaring en het woord van wijsheid, toonende de order en wil van God, ten opzichte van de tijdelijke zaligheid van al de heiligen der laatste Dagen.

Gegeven als een grondbeginsel met belofte, geschikt voor de lichaamsgesteldheid van de zwakke en zwakste van alle heiligen welke heiligen zijn of genoemd kunnen worden

Zie, voorwaar, aldus zegt de Heer tot u tengevolge van de boosheid en plannen welke zijn en bestaan zullen, in de harten van samenspannende mannen, in de laatste dagen. Ik heb u gewaarschuwd en waarschuw u te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven.

Dat in zooverre iemand onder u wijn of sterken drank drinkt, ziet, het is niet goed, nog aangenaam in de oogen van uw Vader, dan alleen wanneer gij te zamen vergaderd zijt om uw sacramenten voor Hem op te offeren.

En zie, dit zou wijn zijn, ja reine wijn, van de druiven van den wijnstok, van uw eigen maaksel.

En wederom, sterken dranken zijn niet voor den buik, doch voor het wasschen van uw lichaam.

En wederom tabak is niet voor het lichaam, noch voor den buik en is niet goed voor den mensch, doch het is een kruid voor kneuzingen en ziek vee, om met bekwaamheid en oordeel gebruikt te worden.

En wederom heette dranken zijn niet voor het lichaam noch voor den buik.

En wederom zeg ik tot u alle nuttige kruiden heeft God verordineerd voor het lichaamsgestel, natuur en gebruik van den mensch.

Elke kruid in het jaargetijde daarvan, elke vrucht in het jaargetijde daarvan; allen om met voorzichtigheid en dankzegging gebruikt te worden.

Ja, alzoo vleesch van de beesten en van de vogelen der lucht, heb ik de Heer verordineerd voor het gebruik van den mensch,

met dankzegging; nochtans zij moeten met spaarzaamheid genuttigd worden.

En het is aangenaam voor mij, dat zij niet gebruikt zouden worden, dan alleen in de tijden van winter, of van koude of hongersnood.

Alle granen zijn verordineerd voor het gebruik des menschen en van beesten, om de staf des levens te zijn, niet alleen voor den mensch, doch voor de beesten des velds en de vogelen des hemels en alle wilde dieren welke op de aarde loopen of kruipen.

En deze heeft God geschapen voor het gebruik van den mensch, alleen in de tijden van hongersnood en buitengewonen honger.

Alle granen zijn goed voor voedsel voor den mensch, gelijk eveneens de vrucht van den wijnstok, datgene hetwelk vrucht voortbrengt hetzij in den of boven den grond.

Nochtans tarwe voor den mensch, mais voor den os, haver voor het paard, rogge voor de vogelen en het zwijn en voor alle beesten des velds, gerst voor alle nuttige dieren, en voor zachte dranken, evenals ander graan.

En alle heiligen welke zich herinneren deze gezegden te houden en te doen, wandelende in gehoorzaamheid aan de geboden, zullen gezondheid in hun navel ontvangen, en merg in hunne beenderen.

En zullen wijsheid vinden en groote schatten van kennis, zelf verborgen schatten.

En zullen loopen en niet moede worden, en zullen wandelen en niet mat worden.

En Ik de Heer geef aan hen een belofte, dat de engel der verwoesting bij hen voorbij zal gaan, en hen niet zal slaan, gelijk de kinderen van Israël. Amen.

Notitie.

Wij ontvingen van sommigen van onze lezers klachten over de ongeregelde aankomst der „*Ster*“, terwijl zij van woonplaats veranderd zijn.

Wij verzoeken daarom vriendelijk aan iegelijk, welke van woonplaats verandert of welke de „*Ster*“ ongeregeld ontvangt, om zoo spoedig mogelijk het tegenwoordig adres te zenden.

Wij ontbreken de nummers 1, 2 en 3 van den eersten jaargang 1896, der „*Ster*“; indien iemand eenige van deze nummers aan ons kan zenden, zoo zullen wij voor dezelve betalen.

Van Heilsoldaat tot „Mormoon“.

Het was in den zomer van het jaar 1888, dat ik voor het eerst met het Leger des Heils kennis maakte. De liederen, de menschen, de vergaderingen, kortom alles trok mij aan; en bovenal den leer welke zij verkondigden, namelijk dat alle menschen, door slechts

in den Heer Jezus Christus te gelooven, behouden konden worden. Hoe meer ik de samenkomsten bezocht, des te meer kreeg ik de begeerte, om evenals die menschen God te dienen. Het duurde dan ook niet lang, of ik knielde neder aan den „zondaarsbank“ te Rotterdam, hetwelk op 21 Nov van hetzelfde jaar plaats vond. En toen ik opstond van mijn knieën, was ik in de vaste overtuiging, dat de Heere God mijne zonden vergeven had, en werkelijk kan ik zeggen dat er vanaf dat oogenblik een groote verandering in mijn leven plaats had.

Waar ik voor dien tijd geen lust had den Bijbel te lezen of mijne geheime gebeden tot God op te zenden, was dit thans geheel anders geworden.

Al spoedig dacht ik dat het ook mijne roeping was, om de menschen uit den slaap der zonden wakker te schudden en hun bekeering toe te roepen. Ook anderen, zooals de hoofdofficieren van het Leger des Heils, dachten dat ik een goed Officier zou zijn en veel zou kunnen medewerken tot redding van het verlorene. Ik ging dan ook in 1890 naar de kweekschool en na verloop van eenigen tijd begon mijn veldarbeid. Eerst was ik gedurende 8 maanden luitenant in eenige der groote steden, doch werd daarna gepromoveerd tot kapitein en was in die positie ongeveer zeven jaar onafgebroken werkzaam. Veel, zeer veel zou ik kunnen verhalen van mijne ondervindingen. O, ik dacht zoo zeker, dat alleen door te gelooven, dat het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, van alle zonden kon reinigen, voldoende was.

In 23 groote en kleine steden van Nederland bracht ik deze boodschap en honderden eenvoudige zielen geloofden en deden gelijk ik gedaan had. Ik herinner mij in het bijzonder een voorval, hetwelk plaats had in eene kleine zeeestad. De bevolking was daar over het algemeen ruw, nochtans had ik deze menschen lief, want onder hun grove kleeding (de meesten waren visscherslieden) klopten edele harten. Eens op een avond, welke ik niet licht zal vergeten, was de zaal stampvol; als gewoonlijk had ik de leiding, toen op het oogenblik dat ik de menschen uitnodigde om hun zonden te belijden en zich tot God te bekeeren, stonden zeven mannen op, kwamen naar voren in de zaal en knielden neder aan den „zondaarsbank“. Toen ondervond ik een gewaarwording, welke ik destijds niet begreep, doch welke thans duidelijk voor mij is. Ik had bijna geen moed om met deze mannen te spreken en ik herinner mij, dat ik tot mijn luitenant (een goed lief meisje) zeide: wat moeten wij toch doen, het schijnt mij zoo onvoldoende, om te zeggen dat gelooven alleen genoeg is; en het was juist alsof een stem mij influisterde: „Nee, het is ook niet voldoende“. Ik wist echter niet beter, en dus na met hen gesproken en gebeden te hebben, sloot ik evenals altijd de vergadering met gebed en droeg de „uitgekomenen“ aan God op en vroeg Hem of Hij hen wild bewaren.

Nooit of nimmer had ik gedacht dat ik de leerstellingen, die het Leger des Heils en ik geloofden, zou kunnen loslaten en toch die tijd is gekomen. De Heer heeft mijn weg zoo geleid, dat ik

in aanraking kwam met de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Hun leer en de mijne stonden in vele opzichten lijnrecht tegenover elkander. Dat de doop tot de vergeving der zonden noodzakelijk was, had ik nimmer te voren over nagedacht en toch die goede, oude Bijbel zeide het mij zoo duidelijk . . . en dat de Heiland zelf verzocht om door Johannes den Dooper gedoopt te worden en als een voorbeeld voor allen te zijn. Het werd mij zeer duidelijk dat er geschreven staat: „Die Mij liefheeft, onderhoude Mijne geboden“. De Bijbel werd voor mij een geheel ander boek en alles wat deze Kerk leerde, kwam mij hoogst duidelijk en klaar voor. Terwijl ik in het „Leger“ was had ik met vele menschen van verschillende godsdienstige secten gesproken, doch niet één die de begeerte in mij had kunnen opwekken om het „Leger“ vaarwel te zeggen en hun godsdienst te omhelzen.

Doch wat de Heiligen der laatste Dagen mij predikten was genoeg om mijn dorst naar gerechtigheid en waarheid te lesschen. Het was alsof een nevel van voor mijne oogen optrok en ik mij in het heldere zonlicht baadde. Voor ik deze wetenschap had, was ik niet alleen te raden gegaan naar hetgeen de zendeling dier Kerk mij vertelde, doch daar ik reeds eenigszins met de eigenschappen van mijn hemelschen Vader bekend was, en terwijl ik in het „Leger des Heils“ was, mij veel door gebed tot Hem gewend had, zoo zocht ik ook nu het aangezicht des Heeren en begeerde van Hem te weten of dit Evangelie, dat deze Kerk leerde, het ware was of niet.

Na gevast en gebeden te hebben, wist ik dat het de waarheid was en had aldus de begeerte om gedoopt te worden, hetwelk op 3 Juli 1899 plaats had.

Ik was destijds in het „Leger“ gelukkig omdat ik het licht gehoorzaamde, hetwelk ik bezat, nu is mij echter een grooter licht opgegaan en nu verheug ik mij voortdurend in het ware Evangelie. Het is „een kracht Gods tot Zaligheid“ voor mij en ik zou thans wel aan iedereen willen toeroepen: leest uw Bijbel, bidt, onderzoekt en laat de gelegenheid, die God u geeft niet voorbijgaan, want God heeft weder van den Hemel gesproken als in de dagen van ouds, daar Hij ons, Zijne kinderen liefheeft. Hij heeft ons weder Profeten gezonden om ons te leiden, en dit voordat Hij zal wederkomen om de aarde te richten. Hij deed zulks in vroegere tijden, en zond Noach om de menschen te waarschuwen, maar zij hebben niet gewild.

Mijn bede is dagelijks, dat de Heer Zijn dienstknechten wil helpen in hun moeielijk werk, om de menschenkinderen met den waren onvervalschten, ja, den eeuwigen godsdienst van Jezus Christus bekend te maken. En voor mijzelve vraag ik voortdurend of de Heer mij tot het einde wil getrouw doen blijven, opdat ik eenmaal in het Hemelsche koninkrijk moge ingaan en blijven. Dit wensch ik ook al degenen, die dit lezen, in den naam des Heeren toe.

JOHANNA E. GERRITSE.

Één getuige meer.

Het volgende werd onlangs door de „Popular Educator“ in Boston gepubliceerd, hetwelk van groot belang voor onze lezers is.

Nabij Manti, Ecuador, is een merkwaardig archeologisch (oudheidkundig) overblijfsel gevonden; — het is een der meest belangrijke monumenten in Zuid Amerika van een onbekende en uitgestorven beschaving. Op een platvorm van massieve steenblokken, op den top van een lagen heuvel, is een natuurlijk amphitheater, alwaar in een volmaakte cirkel, dertig groote steenen stoelen zich bevinden, klaarblijkelijk „de zetels der machtigen.“ Elke stoel is een steenen gedenkzuil, uit een solied granietblok uitgehouwen en zij zijn allen keurige proeven van steenhouwerij. De zitting rust op den rug van een kruipende sfinx, welke een bepaald Egyptisch aanzicht hebben. De stoelen hebben geen leuning en doch wel twee breede armen. Het wordt verondersteld dat dit een plaats van samenkomst was — een plaats in de open lucht, voor de raad der hoofdlieden van de verschillende stammen, van die oudtijdsche natie, welke door de Incassieten van Peru, verscheidene honderden jaren voor den inval der Spanjaarden overwonnen werden. Ten minste zulks is de veronderstelling van de „American Antiquarian“. De overlevering leert, met meer of mindere onzekerheid, dat het grondgebied bekend onder den naam van Ecuador, verdeeld was in verscheidene onafhankelijke doch onderling verbondene koninkrijken en dat het volk een hoogen trap van beschaving bereikten. Zij vereerden de zon en de maan en bouwden voor beide tempelen. Zij hadden kennis van sterrekunde en waren in andere kunsten en wetenschappen geoefend. Doch zij hadden geen geschreven taal en de eenige verslagen welke van hun bestaan melding maken, zijn de stomme monumenten, gelijk genoemde stoelen.“

De bestudeerder van het Boek van Mormon zal, in de aangehaalde paragraaf, een bijvoegende getuigen van de waarheid van dat merkwaardige werk zien, hetwelk het eenige echte verslag van den oorsprong der vroegere inwoners van het westelijke vasteland en van de voorvaderen van de tegenwoordigen stammen der Amerikaansche Indianen geeft. De naam van de stad in Ecuador geeft stof tot veel nadenken. Het is een naam uit het Boek van Mormon, welke door de stad Manti (in Utah) is aangenomen.

De geheele aanhaling is van waarde in verband met de ontelbare ontdekkingen van latere tijden, welke getuigenis geven van de echtheid van een boek, hetwelk meer hoon en minder onbevooroordeeld onderzoek ontvangen heeft, dan eenig ander belangrijk werk, welke gedurende de groote en wondervolle negentiende eeuw van de pers is voortgekomen.

Het is zeer waarschijnlijk dat deze vermeerende gedeelten van bewijzen, ten laatste hun gerechtigd gewicht zullen uitoefenen op het verstand der wetenschappelijke onderzoekers. En voor dat vele

jaren van deze nieuwe eeuw voorbij zullen gaan, zal de wereld haar oogen openen voor de waarde van dit verslag, van de vroegere inwoners van Amerika, en verbaasd zijn over de blindheid en dwaasheid van het volk hetwelk datgene verwierp wat God te midden van de buitengewone ontwikkelingen der voorbijgegangene eeuw geopenbaard heeft.

Deseret News.

Ons tijdelijk Heil.

Men gene ons van het gezaaide te eten en water te drinken. (DAN. 1:12b.)

Naast ons streven naar den eeuwigen heilstaaf ligt de zorg voor ons tegenwoordig geluk, de tijdelijke zaligheid. Zoo nauw hangt het eene met het andere samen, dat men hen moeielijk kan scheiden; men kan niet, met kans van slagen, naar de hemelsche zaligheid jagende zijn en tegelijkertijd het tijdelijk welzijn veronachtzamen.

Een der grootste schatten, die wij op aarde kunnen bezitten, is de lichamelijke gezondheid, en het zou het ernstig streven van ieder mensch moeten zijn om steeds, zooveel hij vermag, voor dezelve te waken. De ervaring heeft evenwel geleerd, hoe weinig zorg het menschelijk geslacht voor zijn gezondheid heeft. Op verschillende wijze wordt de gezondheid verwoest en ééne dier wijzen is deze: er worden spijzen en dranken gebruikt, die niet voor het lichaam bestemd zijn en de gevolgen blijven niet uit; ziekte en ongesteldheid openbaren zich onder allerlei vorm.

Wij mogen vrouwen, dat datgene, wat de wijze Schepper voor den mensch bestemd had, goed voor hem is. Het desbetreffend gebod luidde: „Ziet, Ik heb ulieden al het zaadzaaiende kruid gegeven, dat op de gansche aarde is, en alle geboomte, in hetwelk zaadzaaiende boomvrucht is: het zij u tot spijze!” (Gen. 1:29). In overeenstemming hiermede leert Zijn woord, in deze dagen geopenbaard als het „woord der wijsheid“, dat God groenten en vruchten heeft gegeven tot onderhoud van het leven en tot gebruik van den mensch. Dat het vleesch voor 's menschen gebruik is bestemd, om spaarzaam gebruikt te worden bij koude of bij hongersnood. En verder: dat het graan bestemd is om het voornaamste voedsel des levens te zijn.

Heerlijke zegeningen zijn beloofd aan hen, die de vermaningen van het Woord der Wijsheid opvolgen; zegeningen voor het tijdelijke en voor het eeuwige leven. Bij een gezond en sterk lichaam zal men bekomen wijsheid en een uitgebreide kennis, en als getrouwe getuigen, dat deze dingen waar zijn, kunnen wij zien op Daniël en zijne metgezellen. Wij lezen van hen, dat zij schooner van aanzien waren, dan de jongelingen, die de kostelijke spijzen van den koning aten, en dat hun verstand en wijsheid gegeven werd.

Aangaande datgene, wat wij zullen drinken, laat de Schrift ons ook niet in 't duister. Vele malen waarschuwt haar inhoud ons tegen het gebruik van sterken drank. Wij willen slechts ééne plaats aanhalen: „Bij wien is wee? bij wien och arme? bij wien gekijf? bij wien het geklaag? bij wien wonden zonder oorzaak? bij wien de roodheid der oogen? Bij degenen, die bij de wijn vertoeven; bij degenen, die komen om gemengden drank na te zoeken“. (Spr. 23: 29 en 30). Voegt daarbij de openbaring van dezen tijd, dat *heete* dranken niet goed zijn voor den mensch, dit in overweging met de woorden van den wijzen Profeet Daniël: „men geve ons water te drinken“, en de belofte des Heeren, dat voor hem, die in gerechtigheid wandelt, zijn brood niet alleen zeker, maar ook zijn water gewis is. (Zie Jesaja 33: 15 en 16) en de voorzichtige wandelaar op Gods wegen heeft overvloed van redenen om te weten, dat er geen betere drank voor hem is dan het reine kostelijke hemelwater.

Wij leven in den tijd, waarin Gods oordeelen zichtbaar worden, en een ieder zie toe, dat hij de belofte van den Heer verstaat: En Ik, de Heer, geef hun de belofte, dat de engel der verwoesting hen niet zal slaan, evenmin als eertijds de kinderen Israëls in Egypte“. O, laat ons toonen, dat wij Gods woord verstaan als het zegt: „dat de vreeze des Heeren de dagen vermeerdert, maar dat de jaren der goddeloozen verkort worden. Spr. 10: 27“.

J. K.

Éénheid der Heiligen.

door E. R. Snow, uit het Engelsch door I. K.

Gij Heil'gen aan Europa's strand,
Laat uwe harten vrij
Van zwakheid zijn: dat iedereen
Een heil'ge zij.

Ofschoon de tegenwoord'ge tijd
Schijnt donker; helder blaakt
't Licht des geloofs, verspreid zijn glans
Tot de verlossing naakt.

Behoudt hetgeen ge ontvangen hebt,
Ga vol vertrouwen voort.
Gij weet in wien gij hebt geloofd
De Heer volbrengt zijn woord.

Uw broed'ren in Amerika
Zijn één van hart en ziele
Met u; voor d' welvaart werkend van
Zion, dag uit, dag in,

Zij zijn zelfs voorgedreven naar
De dorre wildernis.
Verlieten hun geboorteland
Om hun getuigenis.

Maar 'n dag geuaakt — hij is nabij —
Een dag van vreugd en vrede!
Verbrekend den verdrakkingsband
Brengt hij de vrijheid mee.

Dus broed'ren, haast u en trekt op;
W'ontmoeten u verheugd,
Ons wacht na 't lijden, hier gelede,
Een eeuw'ge hemelvreugd

En nu zelfs geeft de Heer ons meer
Dan ooit een tong vertel',
Uit Zijne milde Vaderhand,
Ja broed'ren, alles 's wél,

Gemengd Nieuws.

Een onverwacht doch welkom geschenk werd onlangs aan de stad Ogden, Utah door Andrew Carnegie, een der rijkste mannen in Amerika gemaakt. Zijn geschenk bestaat uit 25.000 dollars, (62.500 Gld) voor het bouwen van een vrije publieke leesbibliotheek. De voorwaarden zijn, dat de stad den grond voor het gebouw zou verschaffen en een jaarlijksche som gelds voor het onderhoud der bibliotheek.

De „San Francisco Call“ deelde eenige dagen geleden, een merkwaardig voorval mede. Alfred. N. Hollander, een spoorweg machine-inspecteur, werd doodelijk door een locomotief verminkt op het spoorwegterrein te West-Oakland, Californië, N.-Amerika. Eenige oogenblikken voordat hij in het hospitaal stierf, deelde hij den omstanders mede, dat hij te voren voor het ongeluk gewaarschuwd was.

In de werkplaats was een werkman, Parken genaamd. Hij ontmoette den inspecteur Hollander op den morgen van den dag, dat het ongeval plaats had, en vertelde hem dat hij gedurende den nacht een droom had, waarin hij zijn vriend verminkt onder de wielen eener locomotief zag liggen. Na hun gesprek scheidden de mannen zich, een elk zich aan zijne arbeid begevende. Eenige uren later lag de inspecteur Hollander onder de wielen van locomotief 1221 doodelijk verminkt ter neder.

Mededeeling.

Op Woensdag 18 Maart l.l., na een ziekte van omstreeks acht maanden, overleed President Wm. L. Rigby, Eerste Raadgever in het Presidentschap van de „Fremont vertakking van Zion“. Hij was in zijn 68ste levensjaar, hetwelk hij ijverig besteed had in de bevordering der waarheid en de opbouw der Kerk van God. Een zijner zonen Lorenzo Y. Rigby, is thans in deze Zending werkzaam en wij schenken hem onze bijzondere hartelijke sympathie, in de hoop, dat hij in deze tijdelijke scheiding de hand van God wil erkennen, en vertroost en bemoedigd zal zijn door het verheven voorbeeld van ijver en getrouwheid door zijn vader gegeven.

I N H O U D:

Zaligheid voor de Levenden en Dooden	Blz. 113	Notitie	Blz. 122
Natuurlijke bewijzen van de goddelijke		Van Heilsoldaat tot „Mormoon“	122
Zending van den profet Joseph		Eén getuige meer	125
Smith (<i>Stat</i>)	117	Ons tijdelijk Heil	126
Aangaande het geslacht van Nephi	119	Eénheid der Heiligen	127
Ontslag en Benoemingen	120	Gemengd Nieuws.	128
Openbaring (Woord van wijsheid)	121	Mededeeling	128

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland